Nils Poppe

Född 1908-05-31 → Död 2000-06-28

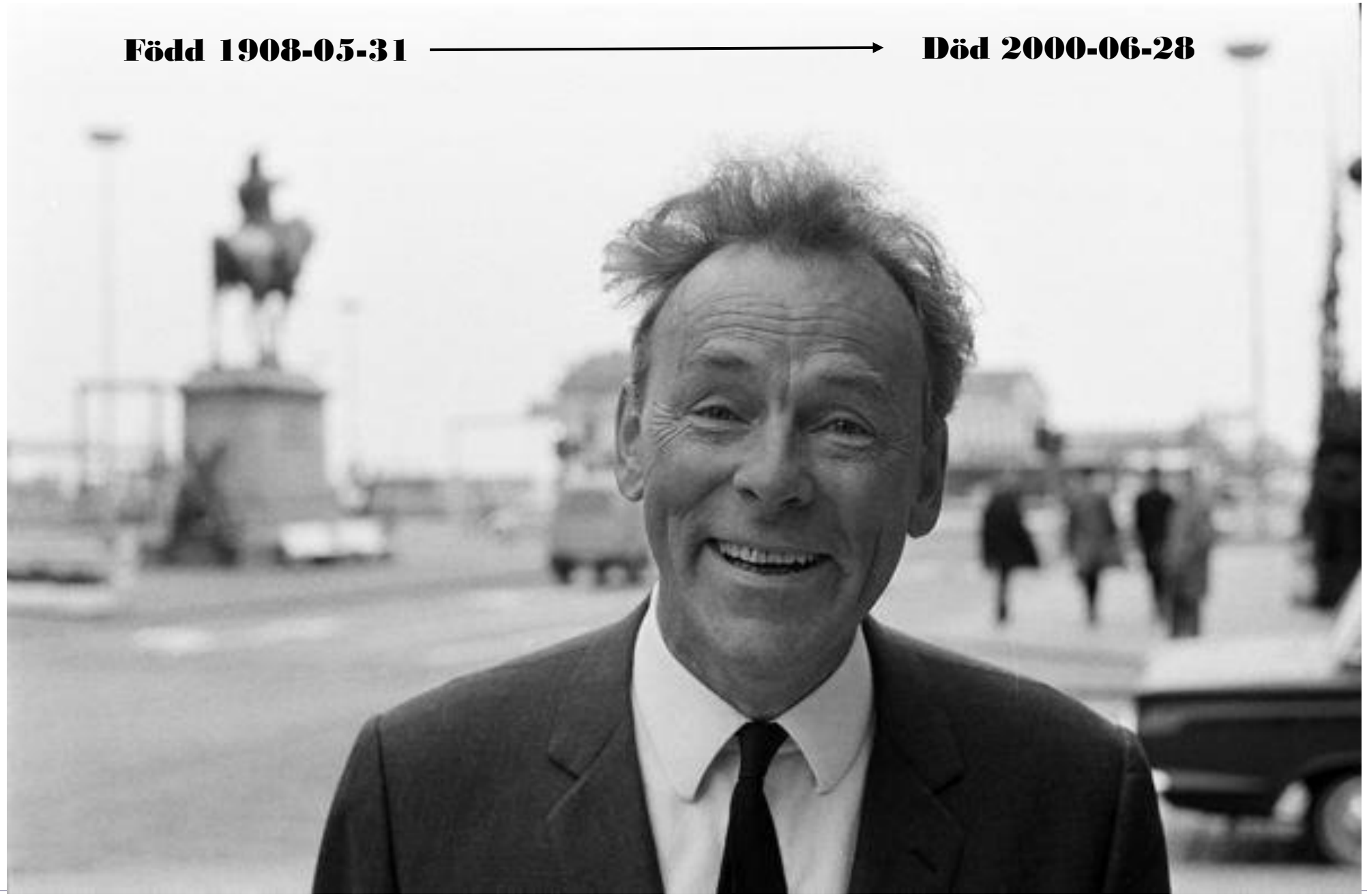

Lorden från Gränden

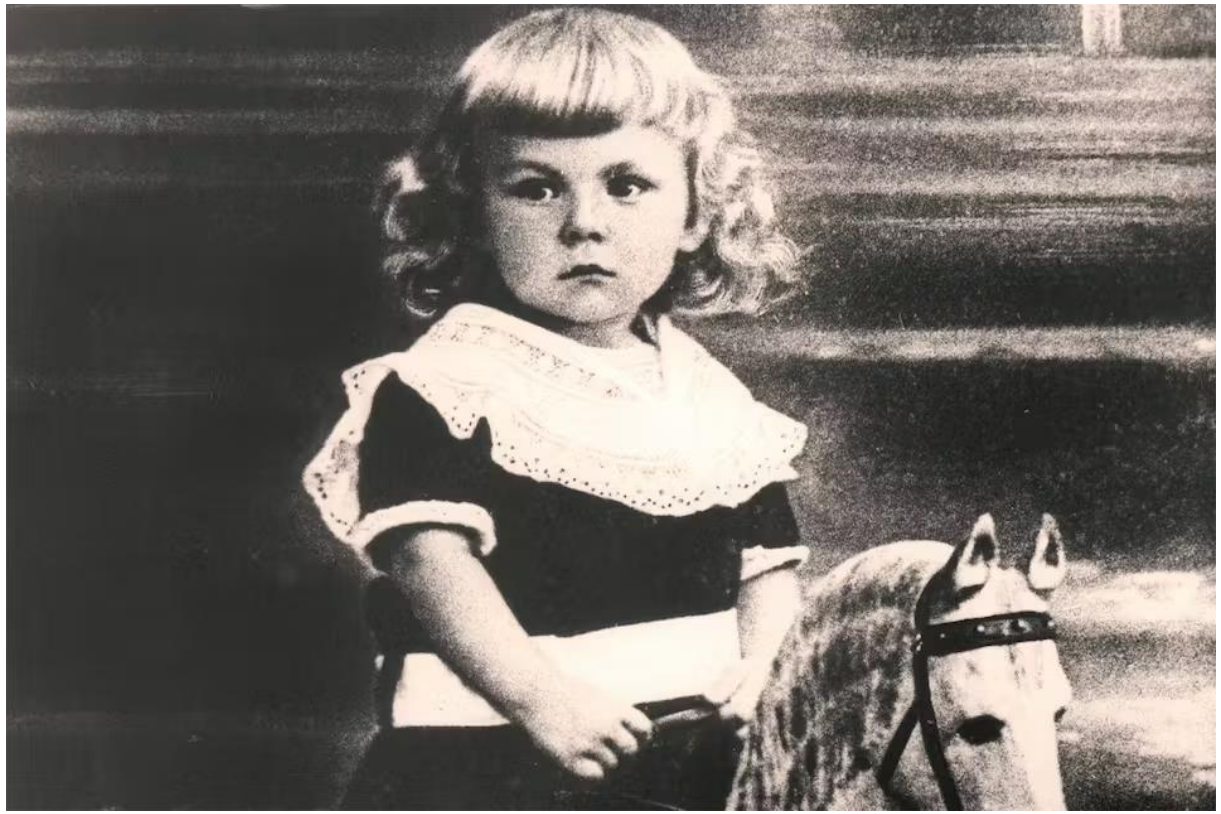

Nils Poppe växte upp i Malmö.

© IBL Bildbyrå

Som nyfödd lämnades han bort till vad han själv beskrev som en änglamakerska. Han träffade aldrig sina biologiska föräldrar.
Nils räddades som tvååring av det fattiga paret Anders och Amanda Jönsson från Möllevången i Malmö, som adopterade honom. Att de inte var hans riktiga föräldrar fick Poppe veta först i tjugoårsåldern. Ändå kände han det på sig redan som liten.
Poppe föddes som Nils Einar den 31 maj 1908 i Pauli församling i Malmö. Fadern angavs som okänd, vilket inte var speciellt ovanligt. Att även modern var ”okänd” var däremot mer sällsynt. En ledtråd i dopboken är hennes födelsedatum, den 30 januari 1880, men ingen socken finns angiven. I församlingsboken uppges hemvisten endast som ”Å förs. skriven”. Av handlingar i fosterbarnsnämndens arkiv framgår att lille Nils lämnats bort direkt efter födseln. Dokument därifrån har, för den här artikeln, plockats fram av arkivarien Anette Sarnäs på Malmö stadsarkiv. Hon har forskat på djupet om Malmös änglamakerskor.

Nils Poppe gift med Inga Landgré

Inga Linnéa Landgré, en tid Jönsson, ursprungligen Lundgren, född 6 augusti 1927 i S:t Görans församling i Stockholm, död 31 juli 2023 i Norberg, Västmanlands län, var en svensk skådespelare. Inga Landgré var 1949–1959 gift med Nils Poppe, då folkbokförd som Jönsson, med vilken hon fick barnen Anja Landgré och Dan Landgré. Hon var sambo från 1982 med läkaren Roger Björnstjerna (1912–2006).

En scen ur debutfilmen Ordet från 1943, med Stig Olin som Anders och 16-åriga Inga Landgré som Ester.

Nils Poppe gift med Gunilla Poppe

Karin Gunilla Poppe, född Sundberg den 1 december 1936 i Göteborg, är en svensk skådespelare och teaterchef.
Gunilla Poppe växte upp norr om Göteborg och kom in på Dramatens elevskola 1954 som sjuttonåring (en av de yngsta genom tiderna). Hon var så späd att hon fick spela Jesusbarnet i Strindbergs Advent. Efter elevskolan arbetade hon några år på gamla Helsingborgs stadsteater. 1962 träffade hon skådespelaren Nils Poppe när de båda medverkade i Den tappre soldaten Svejk på Skansens friluftsteater. De gifte sig i Göteborg 1965 och bosatte sig 1968 i en 1700-talsgård i skånska Domsten. Hon kom att medverka i flera av hans lustspel på Fredriksdalsteatern i Helsingborg, bland andra En enkel man, Lorden från gränden, Vita Hästen och Fars lille påg. Tillsammans fick de barnen Thomas Poppe och Mia Poppe. Ett tag funderade hon på att lämna skådespeleriet och skaffade sig lärarkompetens, men hon valde sedan teatern framför katedern.

Sedan 2011 är hon teaterchef och skådespelare på den egna Poppegårdens friluftsteater i Domsten

På 1970-talet arbetade hon även med Arbetarnas bildningsförbunds föreningsteater i Helsingborg, där hon bland annat skrev och regisserade barnpjäsen Pojken som samlade tårar. Hon har bland annat varit engagerad vid Borås Stadsteater, Riksteatern och 1974–1995 på Malmö Stadsteater.

Nils Poppe

Nils hamnade hos paret Anna och Valdemar Holm, som flyttat till Malmö från Köpenhamn fem år tidigare. De hade en biologisk son och flera andra fosterbarn.
Makarna Jönsson betalade en engångssumma och Nils hamnade i deras hem på Claesgatan. Han fick rena kläder och riktig mat. Pojken artade sig och trivdes i hemmet. Pappa Anders jobbade på Skånska cementgjuteriet och var fackligt aktiv. Även mamma Amanda arbetade till och från på gjuteriet. För att dryga ut kassan hyrde de ut ett av den lilla tvåans rum. En hyresgäst hade frisersalong i gatuplanet, och där hjälpte Nils till.

Han ryckte senare in som springpojke vid sidan av skolan, som han inte uppskattade. Men han var klipsk och hade gott minne. I gymnastik briljerade han med sin snabbhet, sitt sinne för akrobatik och sin styrka.

Från sin far fick Poppe tidigt ett intresse för politik. Han drömde om att vara med och göra arbetarrörelsen mäktig och stark. Men det fanns även annat som lockade. Bara en bit bort låg Folkets park, en plats som kom att sätta en ännu starkare prägel på unge Nils. I parken slank han och kamrater in för att se artister som bondkomikern Victor Hallin eller stumfilmer med Chaplin, Buster Keaton och Helan och Halvan. De satte också upp egna små teaterföreställningar. Nils började spara pengar för att kunna gå på Hippodromteatern, Hipp, i Malmö och se storheter som Edvard Persson och Adolf Jahr. Under en sejour i London lärde sig Nils Poppe att steppa och han införde senare crazyhumorn i Sverige tillsammans med John Botvids son Rolf.

Nils Poppe

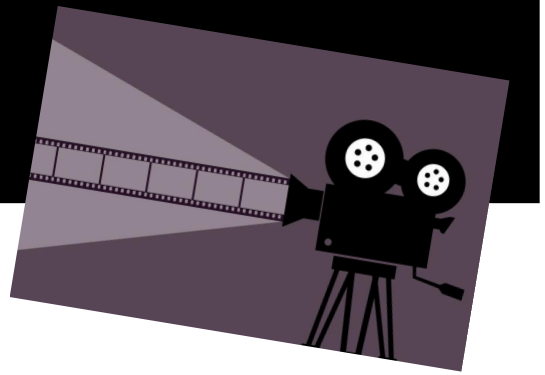

Nils Einar Poppe (före 27 maj 1966 Jönsson), född 31 maj 1908 i S:t Pauli församling på Möllevången i Malmö, död 28 juni 2000 i Helsingborg, var en svensk skådespelare, komiker och teaterdirektör. Han är främst förknippad med folkliga komedier och erhöll utmärkelsen Illis Quorum år 1988. Bland Poppes filmer märks bland andra Tre glada tokar (1942), Aktören (1943), Blåjackor (1945), Sten Stensson kommer till stan (1945), Pengar – en tragikomisk saga (1946), Ballongen (1946), Tappa inte sugen (1947), Soldat Bom (1948), Greven från gränden (1949), Pappa Bom (1949), Det sjunde inseglet (1957) och Djävulens öga (1960).

Poppes mor var ogift och utackorderade honom till en dansk fostermor i Malmö, som satte honom på en kost som bestod av bröd doppat i öl. Efter två år räddades han från henne av Anders och Amanda Jönsson på Möllevången i Malmö, som blev hans fosterföräldrar. Hans teaterdrömmar började spira tidigt och i skolan visade han upp sin komiska talang. Fostermoren hade 15 barn och alla överlevde inte.

Nils Poppe

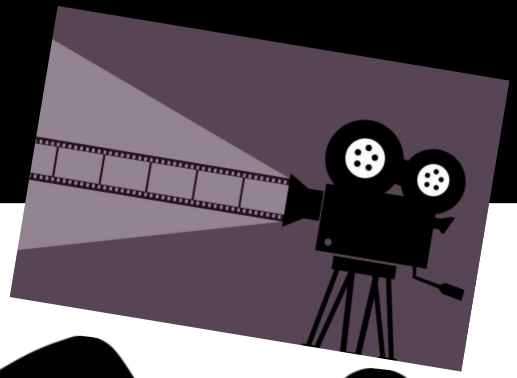

Den 1 augusti 1926 tog Poppe värvning vid flottan och utbildades till torpedeldare vid 1. yrkeskompaniet i Karlskrona som nr 427 Jönsson. Den fyraåriga värvningsperioden fick dock avbrytas i förtid den 16 mars 1928, troligen på grund av ett hjärtfel, som strax innan hade medfört 30 dagars vård på Flottans sjukhus. Någon värnplikt blev därefter inte aktuell, men han mönstrade med inskrivningsnummer 936-2/1928. Poppe hade inte tänkt bli skådespelare och gick tack vare ett stipendium från Malmö Arbetarekommun 1929–1930 på Fridhems Folkhögskola i Svalöv. Där studerade han statsvetenskap och ville bli socialdemokratisk politiker. Skolan rektor övertalade honom att söka sig till teatern.

Karriären började hos Oscar Winge på Hippodromteatern i Malmö 1930. Från början hade han siktet inställt på att bli en dramatisk skådespelare, men efter hand märkte han att publiken fnissade och skrattade när han visade sig på scenen. Det var uppenbarligen något i hans mimik som lockade till skratt. Han bestämde sig för att utveckla sin komiska ådra. Redan från början hade han naturlig fallenhet för dans och akrobatik, något som han använde sig av under större delen av sin karriär.

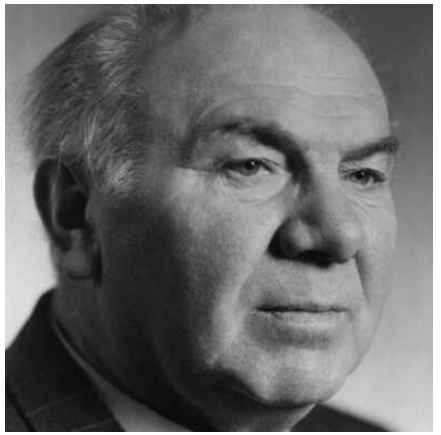

Nils Poppe

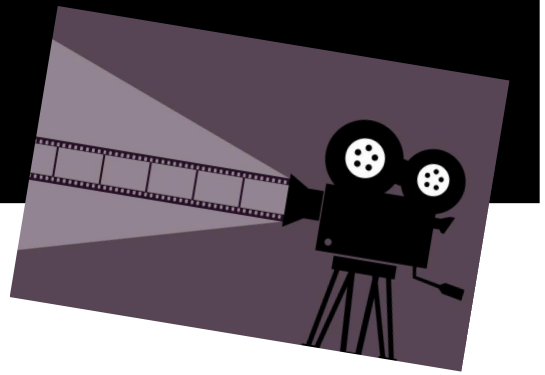

Under sina fyra år på Hippodromteatern medverkade han i en lång rad revyer och operetter, bland annat Guds gröna ängar, Äktenskap instiftas i himlen, Storklas och Lillklas och Blomman från Hawaii. Under en folkparksturné med operetten Mr Cinders (1934) blev han erbjuden engagemang i Klangerevyn på Folkets Hus-teatern i Stockholm. Poppe tackade ja och blev stockholmare för lång tid framöver. Poppe blev snabbt en omistlig del av Klangerevyn. Sketcherna där han fick demonstrera sina akrobatiska talanger var något nytt. Han blev känd och populär i det stockholmska nöjesvimlet. Det var på Folkets Hus-teatern, som han för första gången gjorde sin Chaplin-parodi. Nils Poppe kom ofta att bli jämförd med Charlie Chaplin; likheterna var många även om Poppe med tiden utvecklade en alldeles egen stil.

På 1940-talet började en ny epok i karriären då Poppe anställdes av teaterdirektören Gustaf Wally. Wally var känd för sina påkostade uppsättningar och lanserade modern musikteater, så kallade musikaler. Nils Poppes definitiva genombrott kom i operetten Blåjackor på Oscarsteatern 1942. Det var där hans mångåriga samarbete med Annalisa Ericson och koreografen Albert Gaubier startade. Paret Poppe-Ericson blev ett populärt danspar och jämfördes ofta med Ginger Rogers och Fred Astaire

Hippodromteatern Malmö

Nils Poppe

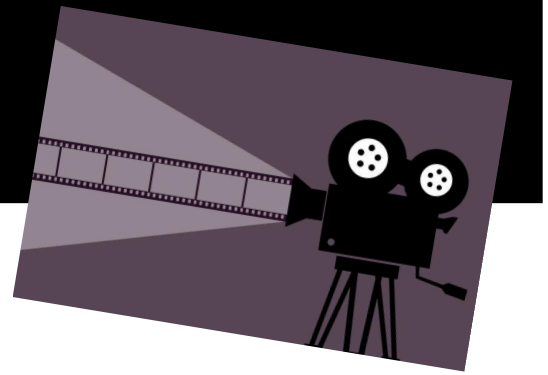

HIPPODROMTEATERN

Hipp

Nils Poppe

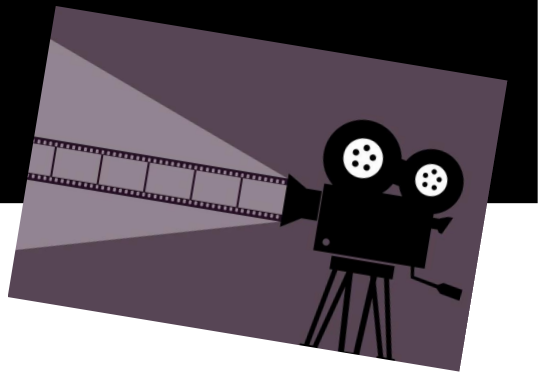

Ingalill Söderman, Oscar Winge och Jullan Kindahl i revyoperetten "Harem till salu" på Hippodromteatern i Malmö. Pjäsen hade premiär 24 april 1926.

Hipp

Nils Poppe

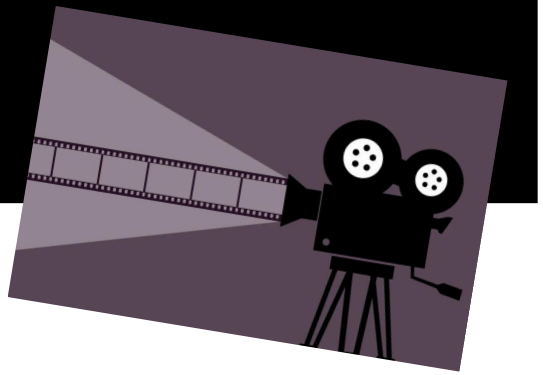

Bollan Lundquist och Edvard Persson i sångspelet/nyårsrevyn "De tre musketörerna" på Hippodromteatern i Malmö. Föreställningen hade premiär den 26 december 1931.

Hipp

Nils Poppe

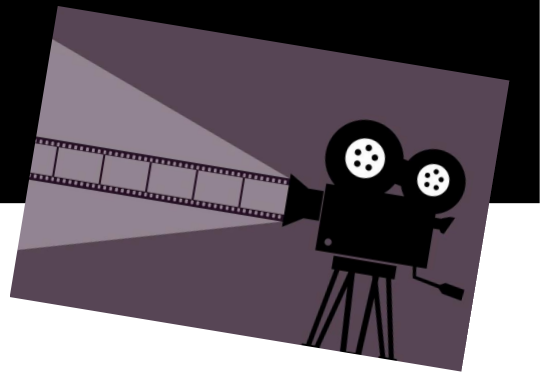

Dagmar Bentzén och Nisse Ericson i operetten "Lilla helgonet" på Hippodromteatern i Malmö. Föreställningen hade premiär den 8 december 1933.

Hipp

Nils Poppe

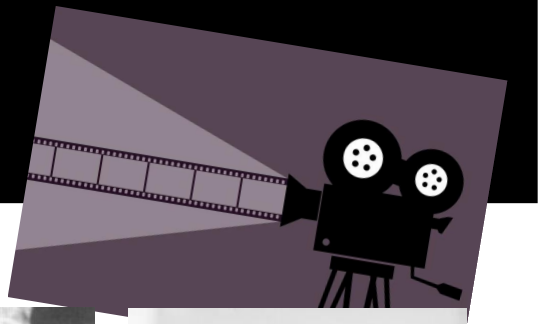

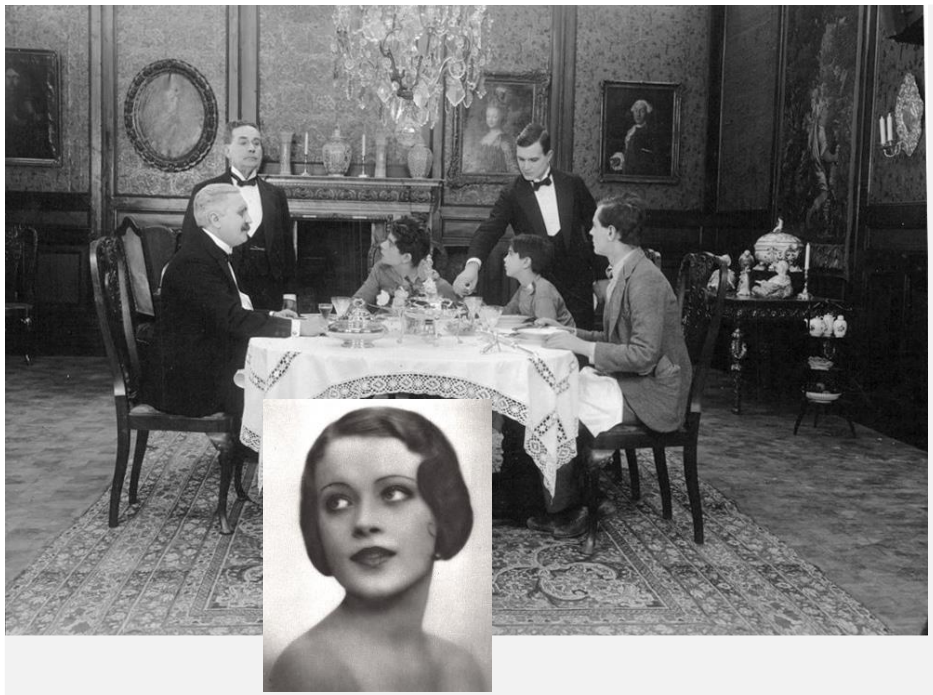

Mälarpirater är en svensk film som hade biopremiär i Sverige den 22 oktober 1923 på biograf Regina i Gävle efter Sigfrid Siwertz roman Mälarpirater från 1911.

Annalisa Ericson, sist folkbokförd som Anna Lisa Schildt, född 14 september 1913 i Stockholm, död 21 april 2011 i Stockholm, var en svensk skådespelare, dansös och revyartist. Hon var ett av de stora affischnamnen inom svensk film under flera decennier, främst 1930-, 1940- och 1950-talen; hon har dansat på både Operan och Oscarsteatern, spelat revy med Ernst Rolf och Kar de Mumma samt filmat med såväl Nils Poppe som Ingmar Bergman.

Anna Lisa Ericson

Gustav Wally

Nils Poppe

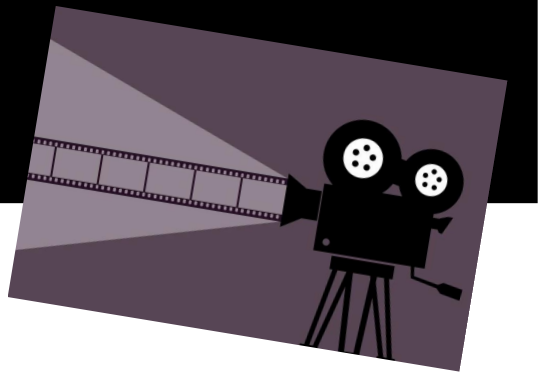

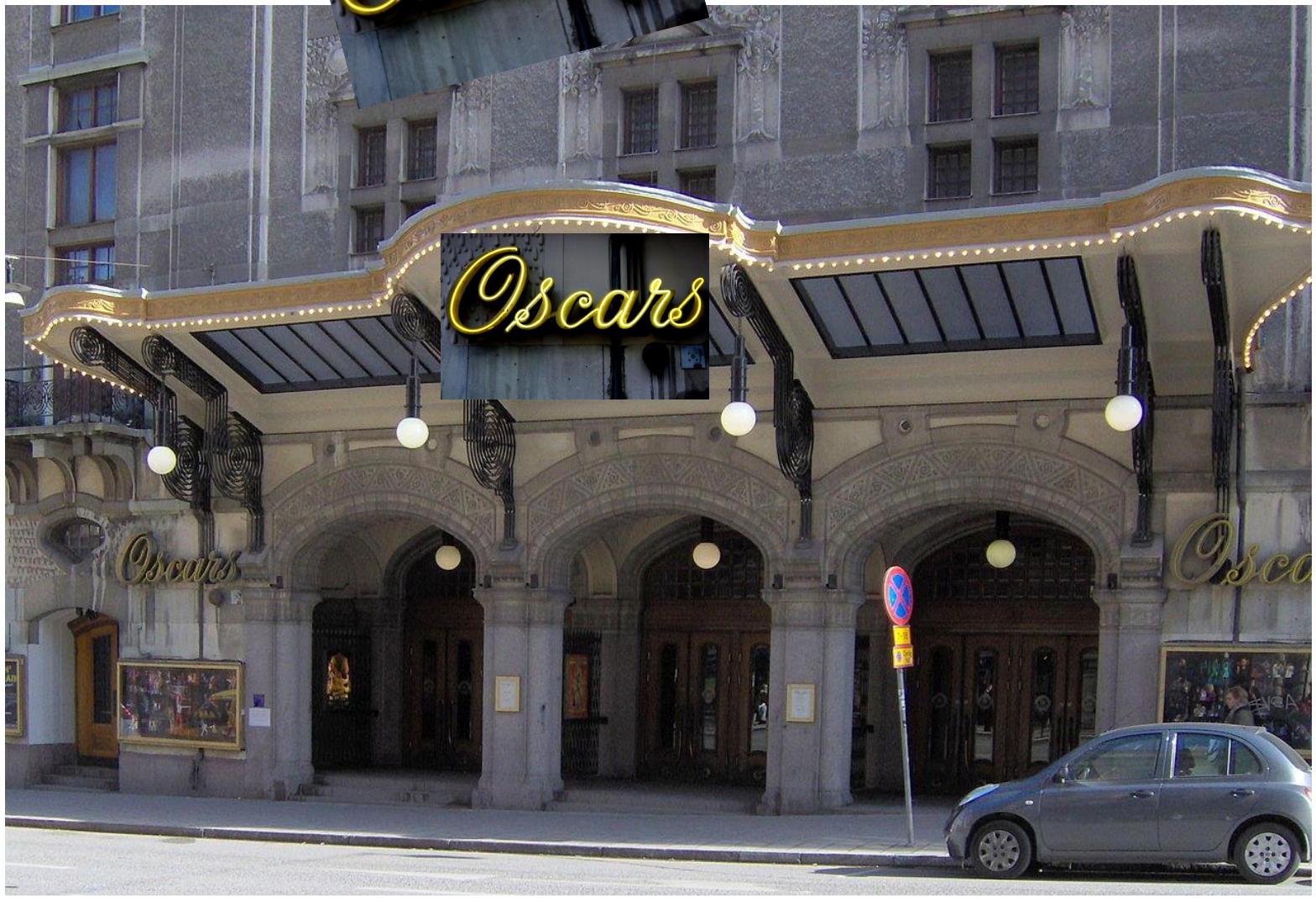

Nils Poppe

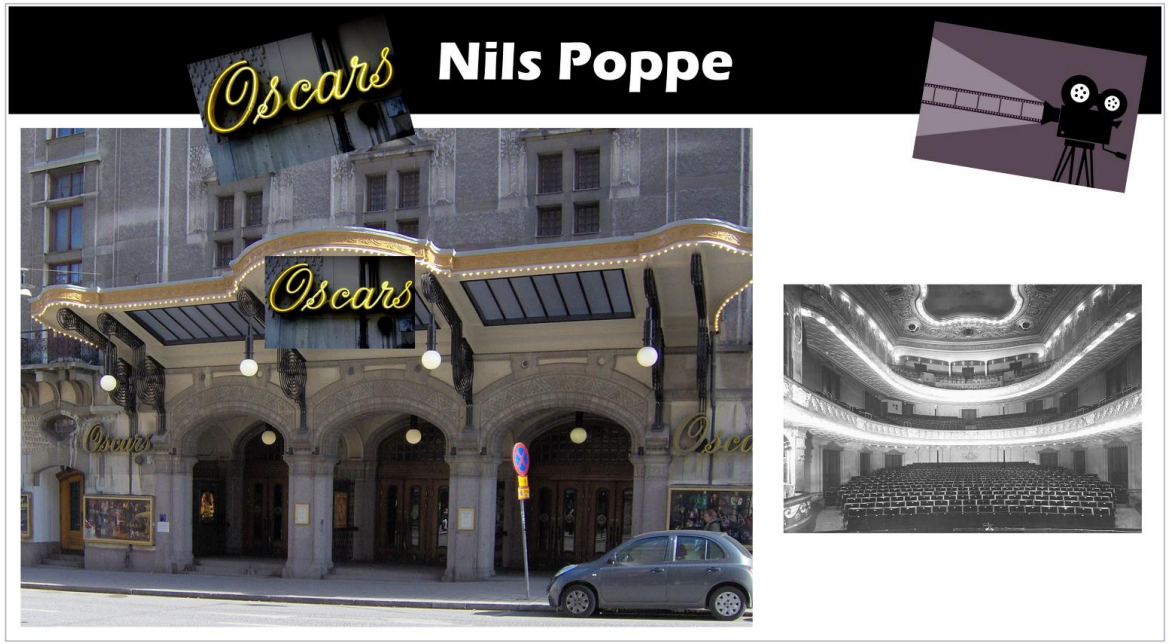

Annalisa Ericson och Nils Poppe i den första svenska uppsättningen 1942 av Jerome Kerns och Oscar Hammersteins musikal Teaterbåten på Oscarsteatern.

Nils Poppe

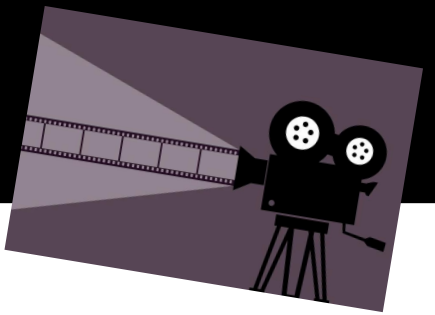

Nils Poppe (t.v.), Ellen Halvorsen och Albert Gaubier (t. h.) på besök i Helsingfors år 1956.

Albert Gaubier född 13 september 1908 i Warszawa, död 1 december 1990 i Alicante, polsk-svensk regissör, koreograf och dansare. Gaubier ville tidigt bli dansare och fick sin utbildning vid operan i Warszawa. Därefter kom han till Monte Carlo, där han fick anställning vid Sergej Djagilevs berömda danstrupp Ballets Russes. Senare var han verksam som balettmästare vid ett flertal operahus i Europa. Gaubier fann en fristad i Danmark, som inte fördömde judar och homosexuella, och bosatte sig i Köpenhamn 1932. Under Andra världskrigets judeförföljelser var han tvungen att fly till Sverige. Han engagerades av Oscar Winge på Hipp i Malmö, där han mötte Nils Poppe för första gången i revyn Guldgubbar. Samarbetet med Poppe resulterade i tolv långfilmer och teateruppsättningarr. I början av 1960-talet delade Gaubier och Nils Poppe för chefskapet på Södra Teatern i Malmö där man producerade revyer med eleganta shownummer.

Nils Poppe

Soldat Bom är en svensk komedifilm från 1948 i regi av Lars-Eric Kjellgren. Det är den första i raden av sju Bom-filmer. Nils Poppe spelar huvudrollen som den perfekte soldaten Fabian Bom, mannen som driver nitiska befäl till vansinne genom sin remarkabla pliktkänsla. I övriga roller ses bland andra Inga Landgré, Gunnar Björnstrand, Douglas Håge och Julia Cæsar. Stinsen Fabian Bom, tidigare kronvrak, lyckas bli inkallad, när han märker att hans älskade Gabriella svärmar för militärer. Livet i fält visar sig passa den pedantiske och plikttrogne Fabian. Glad som en lärka både marscherar och kravlar han i lera, till överordnades stora förtret.

Nils Poppe

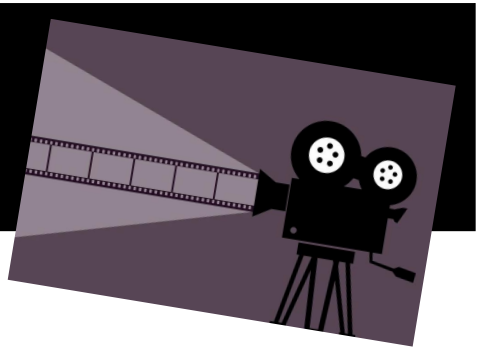

Flyg-Bom

Filmen hade svensk premiär 22 december 1952. Stockholmspremiär annandag jul samma år på biografen Palladium i Stockholm. Den är Nils Poppes fjärde Fabian Bom-film. Filmen är inspelad bland annat på F 18 Tullinge och F 8 Barkarby.

Nils Poppe spelar dubbelrollen som Fabian Bom och pappa Bom; det finns scener i filmen där de båda medverkar i bild samtidigt.

Nils Poppe Blåjackor

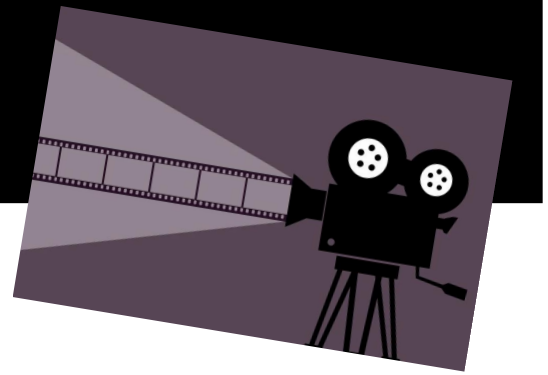

Nils Poppe *Sjunde inseglet*

© IBL bildbyrå

Nils Poppe jämförbar klass med.....

Ginger Rogers

Ginger Rogers, född Virginia Katherine McMath den 16 juli 1911 i Independence, Missouri, död 25 april 1995 i Rancho Mirage, Kalifornien, var en amerikansk skådespelare, dansare och sångerska. Rogers första framgångsrika filmroll var en biroll i 42:a gatan (1933). Under 1930-talet kom hon att spela in nio filmer med Fred Astaire, däribland Top Hat (1935) och Dansen går (1936). Rogers började senare medverka i mer dramatiska filmer och i komedier, hennes rollinsats i Kitty Foyle – ung modern kvinna (1940) renderade henne en Oscar för bästa kvinnliga huvudroll. Rogers återförenades med Astaire i den framgångsrika filmen Vi dansar igen! 1949. Under sin långa karriär medverkade Rogers i 73 filmer, hennes musikalfilmer med Fred Astaire anses ha revolutionerat genren och det är dessa som hon främst är ihågkommen för. Ginger Rogers rankades som nr 14 på AFI's 100 Years...100 Stars lista över filmstjärnor från Hollywoods klassiska era

Nils Poppe jämfördes med....

Fred Astaire, ursprungligen Frederick Austerlitz, Jr., född 10 maj 1899 i Omaha, Nebraska, död 22 juni 1987 i Los Angeles, Kalifornien, var en amerikansk dansare, sångare, skådespelare och koreograf. Astaire var inte bara en stor stjärna utan också en av de mest inflytelserika dansarna i musikalfilmens historia. Under 1930-talet var hans danspartner i en serie om tio Hollywoodmusikaler Ginger Rogers, däribland i Continental (1934), Top Hat (1935) och Dansen går (1936). Astaires karriär spände över 76 år, under vilken han spelade i drygt 10 musikaler på Broadway och scener i London, medverkade i 31 musikalfilmer, en handfull tv-program samt gjort ett flertal skivinspelningar.

Nils Poppe jämfördes med Fred Astair

Astaire gjorde en filmtest i Hollywood vilket resulterade i den berömda domen: "Kan inte sjunga. Kan inte agera. Aningen skallig. Kan dansa litet grand". Han fick dock en liten roll mot Joan Crawford i Den dansande Venus 1933. Strax efter sammanfördes han med nykomlingen Ginger Rogers, ett partnerskap som skulle leda till tio filmer tillsammans. När Rogers övergick till mer dramatiska roller fortsatte Astaire med dansfilmer, med partners såsom Cyd Charisse och Eleanor Powell. I mitten på 1940-talet blev Gene Kelly hans obestridlige arvinge och Astaire drog sig då tillbaka, men gjorde en triumfartad comeback 1948 i En dans med dej mot Judy Garland.

Nils Poppe

Filmdebuten skedde 1937, en blygsam roll som björn i Adolf Jahr-filmen Adolf Armstarke. Sedan följde en rad filmlustspel som Tre glada tokar, Tre skojiga skojare, Melodin från Gamla stan och Karusellen går.

Under 1940-talet blev Nils Poppe landets ledande filmkomiker. Med Annalisa Ericson som partner gjorde han komiska dansfilmer som Tappa inte sugen och Stackars lilla Sven. Han försökte förena sin komiska talang med allvar och eftertanke i filmer som Aktören (1943), Pengar – en tragikomisk saga (1946) och Ballongen (1946), de filmerna blev konstnärliga framgångar, men inga publiksuccéer.

1948 föddes Fabian Bom, den pedantiske översittaren med prickmustascher, som kom att bli en av Poppes mest populära rollfigurer på film. Den första filmen, Soldat Bom, blev en braksuccé som gick 48 veckor på stockholmsbiograferna. Det gjordes sju så kallade Bom-filmer, bland annat Pappa Bom (1949), Tull-Bom (1951) och Flottans överman (1958). Bom-filmerna blev även internationella framgångar, och speciellt populära blev de i Tyskland. En annan figur som förknippas med Poppe är Sten Stensson Stéen från Eslöv, den skånske kandidaten, som kunde lagens alla paragrafer utantill. Det blev fyra långfilmer med Stensson som centralfigur.

Lorden från gränden
1951
Helsingborgsstadsteater

Perrichons resa, 1961

Lorden från
gränden 1951

Perrichons resa 1961

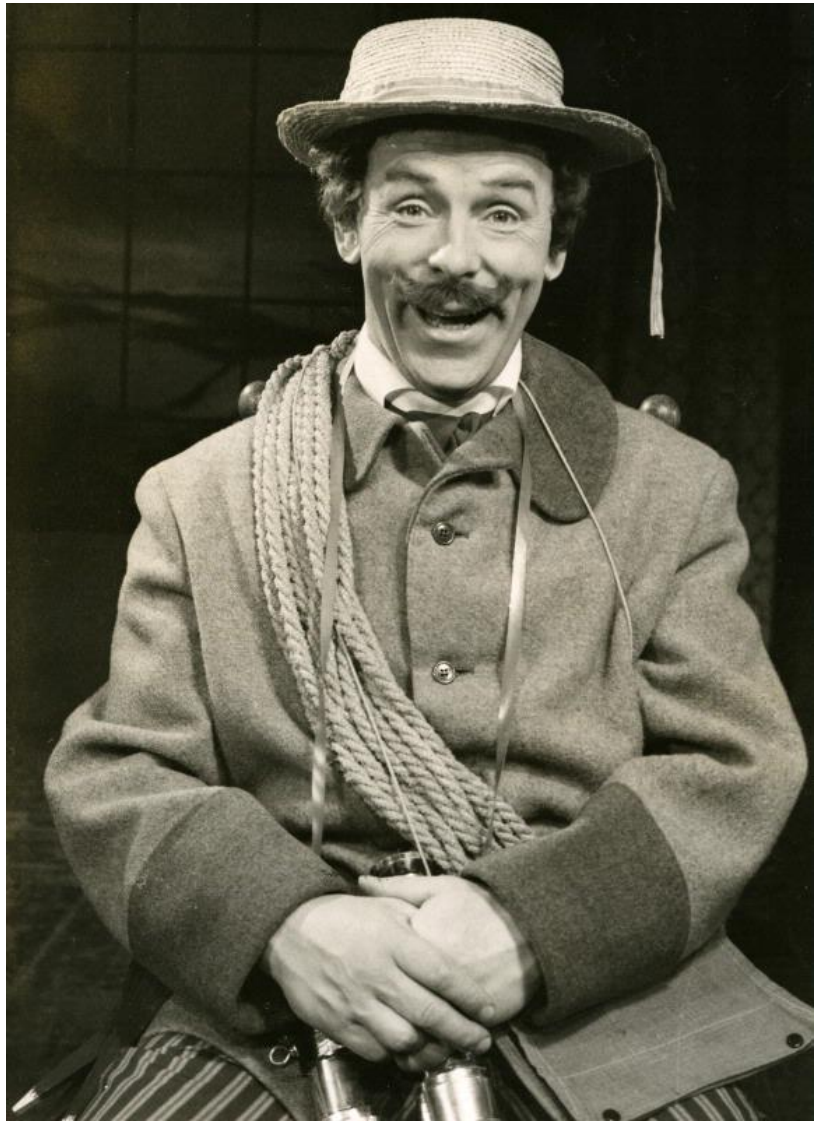

Perrichons resa.
År 1961

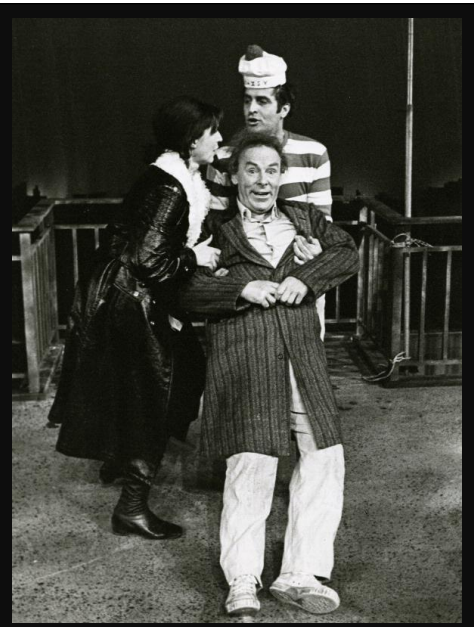

Kääärlek
1970,

Min vän Harvey

Min vän Harvey 1971

Min vän Harvey

NILS
POPPE
min vän HARVEY

Tiden på Fredriksdalsteatern

Nils Poppe

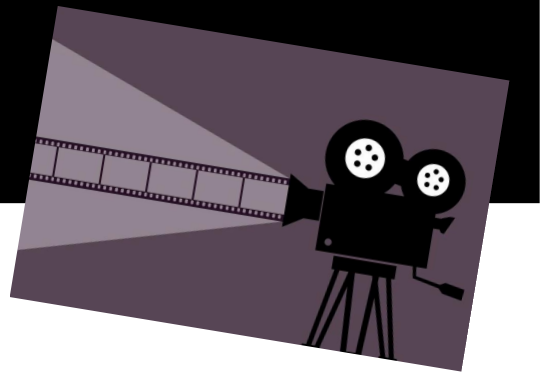

I början av 1960-talet infann sig en svacka i karriären. Lusten att underhålla försvann och popularitеten dalade. Han fick en nytändning i karriären när han övertog Fredriksdalsteatern i Helsingborg 1966. Den första pjäsen hette En enkel man och blev starten till en långvarig tradition. Med operetter och farser som Charleys Tant, Vita Hästen, Fars lille påg, Oskulden från Mölle och Min syster och jag gjorde han den vackra friluftsteatern till en riksangelägenhet. Folk vallfärdade från hela Sverige för att se Poppe, i regn såväl som i solsken. När TV började sända pjäserna i trettonhelgen ökade publiksiffrorna än mer. Vid sidan av framgångarna på Fredriksdalsteatern gästspelade han på Lisebergsteatern i Göteborg, Maximteatern i Stockholm, stadsteatrarna i Helsingborg och Malmö. Särskilt minnesvärd är hans Tevje i musikalen Spelman på taket på Helsingborgs stadsteater 1979. Under hela sin karriär var Poppe försiktig med att framträda privat och berätta om sig själv. Lagom till 80-årsdagen 1988 övertalades han av TV-producenten Bengt Roslund att ställa upp i en intervjuserie som fick namnet Poppe i närbild.

Nils Poppe (detalj), av Jonas Högström, i Fredriksdalsparken i Helsingborg.

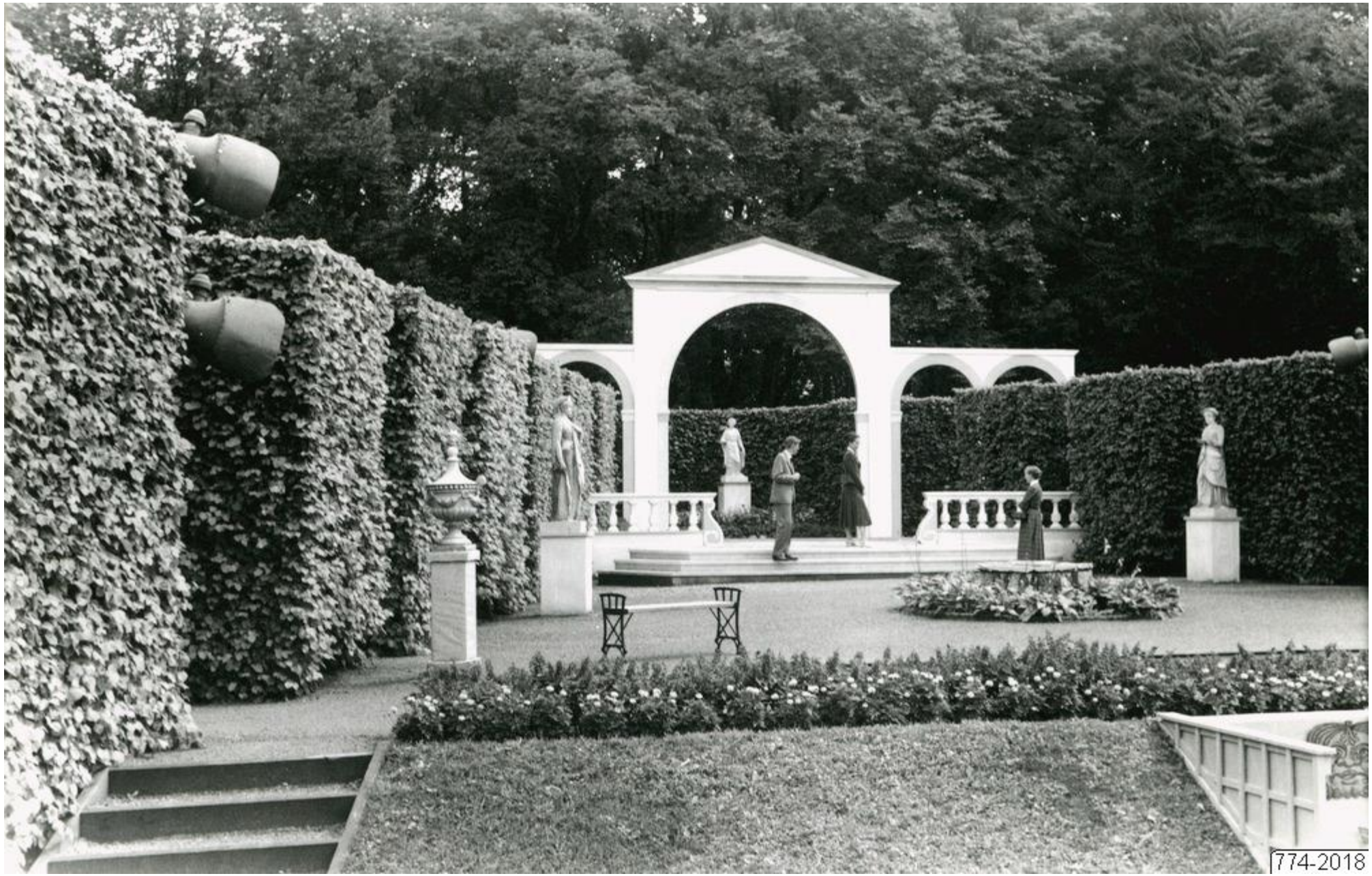

Fredriksdals friluftsteater 1965

i väntan på regn, fredriksdalsteatern årets pjäs är "Charleys tant".1968

Nils Poppe

Många beundrade och förundrades över Poppes vitalitet och rörlighet; vid 80 års ålder kunde han fortfarande utföra mindre dansnummer på scenen. Han drog sig tillbaka vid fyllda 85 och gjorde sin sista föreställning Bröderna Östermans huskors 1993. Där spelade han mot Eva Rydberg, som sedan kom att ta över Fredriksdalsteatern och föra den vidare i Poppes anda.

Ett bevis på sin internationella storhet fick Poppe redan 1959, då National Theatre i London arrangerade filmkomikerfestivalen 100 clowns. Praktiskt taget alla historiens filmkomiker representerades med ett av sina verk. Där fanns storheter som Harry Langdon, Buster Keaton, Harold Lloyd, Helan och Halvan, Bob Hope, Peter Sellers, Danny Kaye med flera. I denna samling fanns Nils Poppe, som presenterades så här: "Sweden's greatest clown and comedian of the classic mould, which has affinities both with Chaplin and with Kaye."

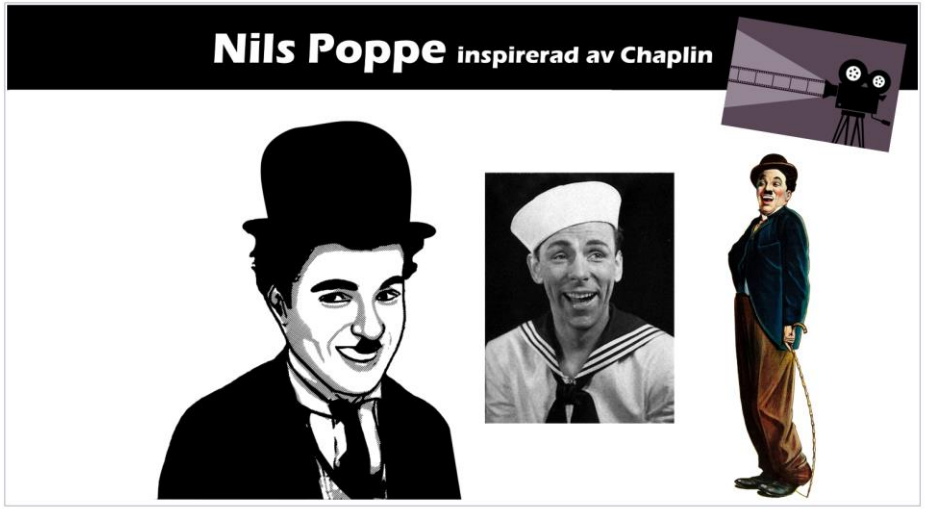

Nils Poppe jämförs med.....

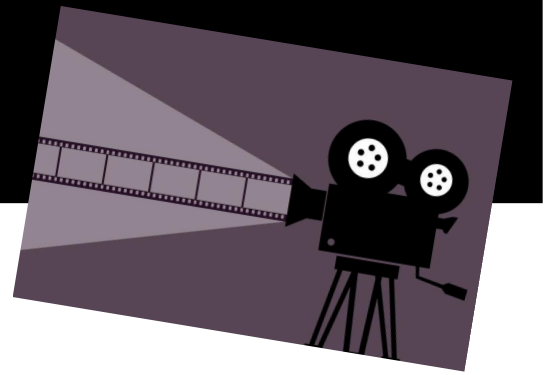

Nils Poppe inspirerad av Chaplin

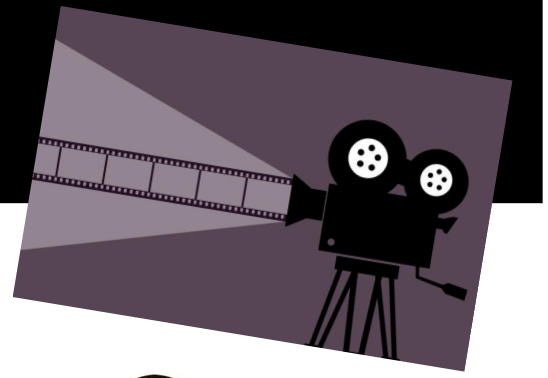

Efterföljare?

Rowan Sebastian Atkinson, CBE, född 6 januari 1955 i Consett i County Durham, är en brittisk komiker och skådespelare. Atkinson slog igenom 1979 med Not the Nine O'Clock News (Inte Aktuellt). Populära rollfigurer är Mr. Bean och Edmund Blackadder i Svarte Orm.

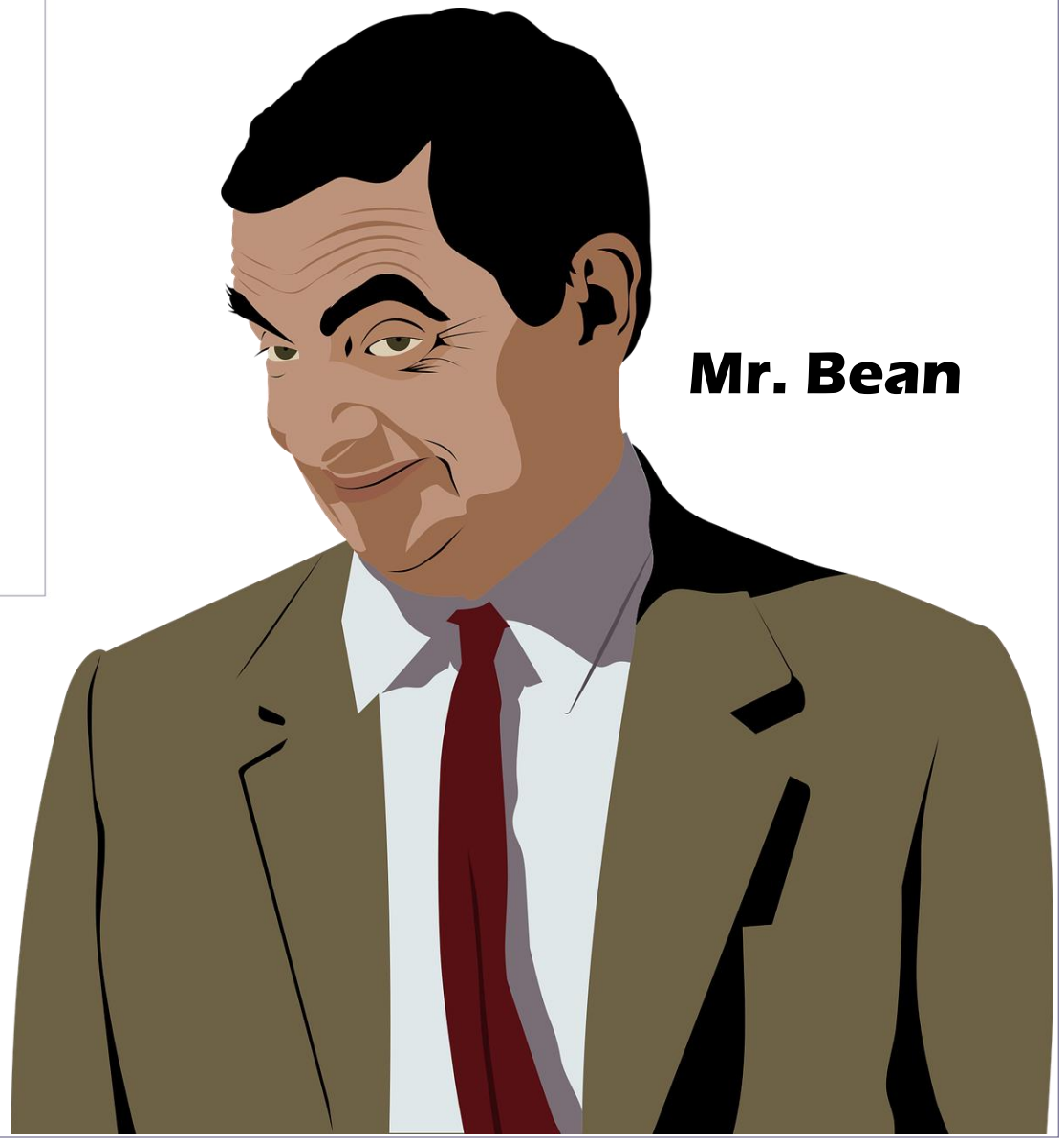

Mr. Bean

Louis de Funès efterföljare

Louis de Funès, egentligen Louis Germain David de Funès de Galarza, född 31 juli 1914 i Courbevoie i Hauts-de-Seine, död 27 januari 1983 i Nantes i Loire-Atlantique, var en fransk skådespelare, komiker och pianist. Han räknas tillsammans med Tati, Bourvil, Fernandel och Coluche som en av den moderna franska komedins mest inflytelserika och folkkära komiker.

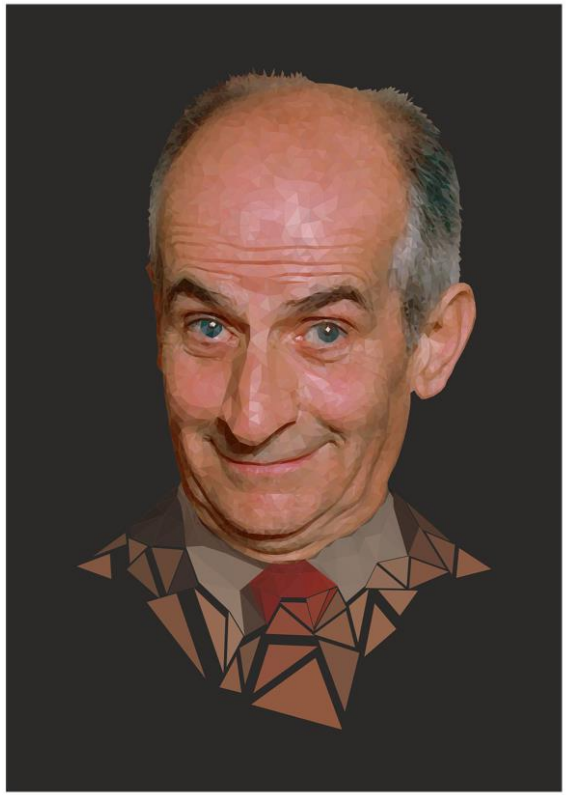

Louis de Funès efterföljare

Louis de Funès, egentligen Louis Germain David de Funès de Galarza, född 31 juli 1914 i Courbevoie i Hauts-de-Seine, död 27 januari 1983 i Nantes i Loire-Atlantique, var en fransk skådespelare, komiker och pianist. Han räknas tillsammans med Tati, Bourvil, Fernandel och Coluche som en av den moderna franska komedins mest inflytelserika och folkkära komiker.

1956 slog han igenom som skådespelare med en uppmärksammad biroll i filmen Svart gris i Paris. 1964 och 1965 fick han sitt stora folkliga genombrott när han under dessa två år spelade huvudrollen i de tre filmerna Moralens väktare i S:t Tropez, första filmen om Fantômas och Den vilda jakten på Cadillacen. Dessa tre blev stora publiksuccéer i Frankrike och gjorde Louis de Funès till ett etablerat namn. 1966 spelade han en av huvudrollerna i filmen Den stora kalabaliken, som räknas som den mest framgångsrika franska filmen någonsin och som fram till 1997 innehade rekordet för antalet biobesökare i Frankrike.

Nils Poppe

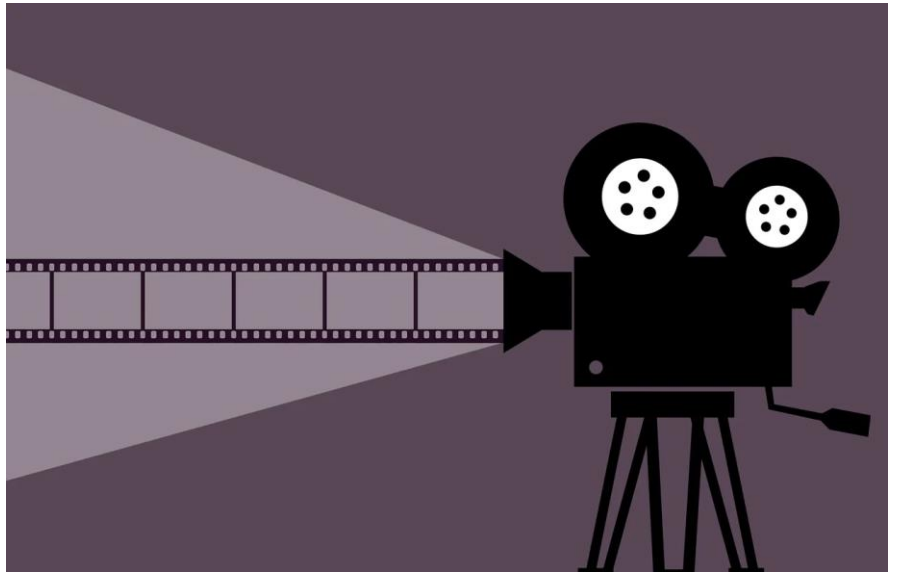

Nils Poppe i Filmstaden i Solna

Nils Poppe

Sista åren och privatliv
De sista åren drabbades Poppe av flera blodproppar som tog synen och talförmågan. Han hamnade även i rullstol. Poppe avled år 2000 och ligger begravd på Allerums kyrkogård norr om Helsingborg. Hans gravsten pryds av ett epitafium:
"Hälsa och säg att jag ligger på Allerums kyrkogård",
något som han ofta sade när han kände sig trött på ålderns höst.

Nils Poppe var gift med Inga Landgré 1949–1959 och med Gunilla Poppe, född Sundberg, från 1965. Han fick barnen Anja Landgré och Dan Landgré samt Thomas Poppe och Mia Poppe.

Poppe bodde 1949–1967 i Danderyd, i en fastighet som tidigare hade varit ett värdshus och som ligger utefter den gamla landsvägen mellan Stockholm och Norrtälje. Från 1968 och fram till sin död bodde han i Domsten norr om Helsingborg.

Nils Poppe